

Adam B. Bartoš: VSTANOU NOVÍ KRAMÁŘOVÉ?

- editor007 | 27. května 2024

ČESKO: Vážené kolegyně, vážení kolegové, každý rok se scházíme u hrobu zakladatele naší strany a velkého státníka Karla Kramáře. Každý rok si připomínáme jeho památku a každý rok se tu snažím bilancovat - většinou znepokojivou - situaci ve společnosti. Podobně učiním i dnes, kdy si - na den přesně - připomínáme jeho odchod, ke kterému došlo 26. května před 87 lety.

Říkám-li, že byl Karel Kramář velký státník, nijak nepřeháním, protože takovým vskutku byl - nebyl jen politikem, byl státníkem. Byl to člověk dokonale ovládající politické řemeslo, byl to člověk v politických vědách vzdělaný, byl to člověk odvážný a vizionářský, byl politicky pronásledován a stal se obětí starého (rakousko-uherského) režimu, na smrt odsouzeným, byl tedy v pravém slova smyslu mučedníkem. Byl milovaný národem, byl jedním z nejdéle sloužících politiků, byl prvním premiérem naší samostatné země, byl mužem bystrého úsudku a pevných zásad, který se nemýlil ve svých předpovědích, byl politikem evropského formátu, kterému záleželo netoliko na tomto národě, ale ležela mu na srdci i budoucnost ostatních národů slovanských, byl politikem, který prožil zklamání z prvorepublikového vývoje a pozdější nevděk národa, byl člověkem, který politikou nezbohatl, ale naopak v ní zchudl a měl to štěstí, že odešel téměř v předvečer zániku republiky, takže nezažil - podobně jako jeho spolupracovník a později ideový protivník T. G. Masaryk, který zemřel jen o pár měsíců později - její nejsmutnější okamžiky. Patří k jedněm z mála politiků, ke kterým je historie shovívavá a spravedlivá, protože je hodnocen pouze kladně a v jeho životní éře nenajdeme nic kontroverzního, a to ani po letech a desetiletích. Zatímco podobná velikost je připisována i Masarykovi či Benešovi, vůči těm však existují svědectví, která jsou poskvrnami na jejich údajně čistých životech, o Kramářovi nelze - ani v dnešní době překrucování historie - říci nic špatného. Nenapadá mne žádný jiný politik (snad kromě jeho spolupracovníka Aloise Rašína), který by měl podobně dobrou vizitku. Třebaže dnešní režim záměrně navazuje na Masarykův směr, tedy směr Kramářovi protivný, nemá, co by vytknul Karlu Kramářovi. V tomto smyslu je postavení Karla Kramáře v panteonu české slávy vskutku ojedinělé.

Ačkoli jsem zmínil, že byl ušetřen toho, být svědkem zániku republiky, v jejímž čele na chvíli stál, netvrdím tím, že by onen čas krize, kdyby se ho byl dožil, nezvládl. Ba naopak, jsem přesvědčen, že kdyby člověk jeho kvalit vedl zemi v oněch pohnutých dobách, mohlo vše dopadnout jinak. Nebyl tím, kdo zemi zaprodal cizině, jako Masaryk, nebyl zednářem, který - poslušen zednářským rozkazům - upřednostňoval zednářské světové zájmy před zájmy národními, jako Beneš. Bylo neštěstím naší země, že odešel dříve a že už nemohl nastalou krizi řešit.

Muže jeho kvalit postrádá politika dneška o to více, oč více mezitím vzrostl její úpadek, její rozvrat, její vyprázdnění. Dnes nejenže nemáme státníky, dnes nemáme ani politiky, protože ti se zasloužili o zprofanování toho slova, slovo politik se stalo doslova nadávkou. A nejde jen o úpadek české politiky, její rozvrat a její vyprázdnění, ale jde i o to, že čelíme vážné krizi, krizi ekonomické, mravní, krizi válečné, že čelíme - a to bez nadsázky - likvidaci české státnosti, nezávislosti, ba dokonce i likvidaci samotné existence našeho národa. Proč si dovoluji takové vážné soudy vynášet, snad netřeba dokládat - vidí to každý, kdo miluje pravdu a svobodu a kdo je „majitelem mozku“.

Co s tím? Co s tím, že je naše země v troskách a na obzoru navíc není nikdo, kdo by ji z jejího nešťastného (nejen zeleného) údělu mohl vyvést? Kdyby tu někdo takový byl, jistě bychom o něm už věděli, jistě by o sobě už dal vědět.

Když bych zde měl skončit, skončil bych nevesele a bez naděje.

Politik by ale měl nejen říkat pravdu, ale měl by přinášet i naději.

Proto se pokusím najít slova naděje i v dnešní nepříznivé situaci.

Možná by nám pomohlo, kdybychom na žádného politického mesiáše, ba dokonce na žádného nového Kramáře nečekali, protože je možné, že nikdy nepřijde. Možná by takové čekání bylo stejně alibistické, jako doufání, že vše za nás vyřeší jacísi pomyslní a bájní blaničtí rytíři.

Snad se, pane doktore Kramáři, neurazíte, ale dovolím si říci, že možná nemáme čekat na zázrak blanických rytířů ani na to, že přijde někdo jako Vy.

Jedna vlastenecká píseň dnešní doby zpívá o tom, že nemáme hledat rytíře v nitru hory, že je máme hledat v nitru svém. Nemáme čekat, co pro nás a za nás učiní vybájené postavy, ale máme se těmi bájnými postavami sami stát a své vítězství si sami vybojovat.

V tomto smyslu - nečekejme na nového Kramáře, ale budme - takovým Kramářem, třeba malým - my sami. Milujme pravdu tak jako on, budme odvážní tak jako on, milujme svou zemi a národ, jako on, oběťujme se pro ni, jako on. Možná - stejně jako on - zažijeme zklamání a nevděk a možná naše strana - stejně jako ta jeho v pozdějších letech - nebude stát v čele země. Budeme-li však jako on, budeme na sebe moci být hrdí a historie - stejně jako o něm - ani o nás nebude moci vydat křivého svědectví.

To je moje poselství vám, zde přítomným, i všem našim voličům, podporovatelům a příznivcům: ne ať povstane nový Kramář. Nechť povstanou desítky, stovky a tisíce nových Kramářů, protože jedině tak, společně, můžeme změnit úděl, který se nám pokusil připravit náš nepřítel. Jedině tak - v jednotě a síle - zvítězíme.

K tomu nám dopomáhej Bůh!

Děkuji za pozornost - a národu zdar!

AUTOR: Adam B. Bartoš, Národní Demokracie

[ZDROJ](#)